

HÍREINK

Szilveszter estéjén, illetve Újév napján ismertettük **egyházközségünk gazdálkodásának** adatait. Ezzel kapcsolatban jelezzük, hogy január 12-én zárjuk le a 2014-es költségvetési esztendő. Így aki nem tudta még rendezni az elmúlt évi **egyházfenntartási járulékát**, eddig az időpontig azt még tavalyi befizetésként teheti meg. A befizetés történhet személyesen a parókián, illetve a templom előterében található sárga csekken, vagy közvetlen átutalással az alábbi bankszámla-számra: 11100702-18799303-36000001. A jó Isten fizesse meg mindnyájuk nagylelkű adományait!

Január 6-án, kedden, **Vízkereszt ünnepén** vasárnapi szertartási rend lesz templomunkban. Az előesti alkonyati zsolozsmát Nagy Szent Bazil Liturgiájával hétfőn este fél hatkor végezzük. Az ünnep napján a délelőtti Szent Liturgia után ünnepélyes **vízszentelés** is lesz. Liturgikus szövegeink – a karácsony és a vízkereszt kapcsolatára utalva – így határozzák meg ezt a napot: „Fényes volt az előző ünnep, de fényesebb a következő...” A Vízkereszt tehát kiemelt ünnepnapnak számít egyházunk életében. Aki nem tud részt venni az ünnep napján végzett szertartások egyikén sem, az igyekezzon eljutni az előesti vecsernyére, és úgy szentelje meg az ünnepet.

A Vízkeresztet követő napok, hetek a **házzentelések** időszaka. A parókus senkire nem töri rá az ajtót, de nagy örömmel megy el minden családhoz, amely igényt tart hajléka megszentelésére. – Annak reményében kérem és várom jelentkezéseiket, hogy az otthonaikban való személyes találkozás a lelki közösség erősödését, s a **hitben és szeretetben kölcsönösen megerősítő élményt** jelent a pap és a rá bízott közösség tagjai számára.

Terveink szerint **2015. január 19-24.** között idén is megtartjuk a Krisztushívők egységéért végzett **ökumenikus imahét** alkalmait kertvárosi templomainkban. Ilyenkor egymás istentiszteletin imádkozunk együtt, és egymás lelkipásztorainak igehirdetéseit hallgatjuk meg. Gyűljünk össze minél többen a hét folyamán, hiszen tanúságtételünk Krisztus Urunk evangéliumáról csak úgy lehet hiteles a világ előtt, ha megosztottságunk közepette legalább őszinte szívvel keressük a Krisztus-követők egységét. Akik átérzik szívük mélyén, hogy **imádságunkkal varrunk egy öltést Krisztus sokfelé szakított köpönyegén**, azokat örömmel várjuk ezekre az imádságos találkozásokra. Az istentiszteletek este fél hatkor kezdődnek; pontos program a templomok hirdetőtábláin olvasható majd.

Görögkatolikus Parókia, Nyíregyháza, Legyező u. 3. – www.kertvarosigorogok.hu
Tel. 30/415-50-92; E-mail: obbagy@upcmail.hu – Kiadó: Obbágy László parókus

A KERTVÁROSI GÖRÖGKATOLIKUS
EGYHÁZKÖZSÉG ÉRTESÍTŐJE

LEGYEZŐ

2015. JANUÁR

2015. ÉVI EGYHÁZKÖZSÉGI NAPTÁRUNK

Valaki azt mondta, eklektikus lett az idej naptárunk.

Való igaz, hogy nem egységes a képek összeállítása, hiszen nemcsak a faliképekről és az ikonosztázionról válogattunk, hanem a szentségtartó és az evangéliumoskönyv, valamint egy zarándok-fotó is szerepel a képek között. A válogatás azonban tudatos, hogy templomunk kevésbé szem előtt lévő értékei is szívünkbe vésődjenek.

A címlap képe a királyi ajtó – belülről. Emlékeztessen arra, hogy Krisztus az ajtó, akin keresztül Isten Országába lépünk. Az ajtónyitó kallantyú által leírt kör jelzi a templomban zajló imádság folyamatát, amely elsődlegesen a helyi közösség tagjaiért, a jelenlévőkért és a helyes okból távollévőkért hangzik. A harmónia, amit ez a remekül exponált fotó sugároz, kiegészül Szaróvi Szent Szerafim szívhez szóló mondatával: „Szerezd meg a lelki békességet, és ezrek fognak üdvözülni körülötted.” Akár ez az egyetlen kép, ez az egyetlen idézet elegendő muníció lehet a 2015-ös esztendőhöz...

Amikor az evangéliumoskönyvet a pap a hátlap keresztre feszített Krisztusára nézve a kezébe veszi, akkor a hívek az „Istennek egyszülött Fia” himnuszának a „megfeszítettél, Krisztus Istenünk” sorát éneklük. Amikor pedig a pap megáll a királyi ajtó előtt, már a Feltámadottat látja a könyv címlapján. Magasra emeli – de valójában ő kapaszkodik... Dosztojevskij szavai az evangélisták képeinél jól kifejezik e gyönyörű mozdulat erejét.

Bár belejátszik a parókus tavalyi „szívűrje”, a zarándok-fotó korántsem a papról szól. Ez a kép a szeptember hónapnál található, mert akkor szervezzük esperes-kerületünk pócsi gyalogos zarándoklatát. A fotóhoz tartozó zsolnáridézet minden egyes zarándoknak sajátja lehet, aki rálép erre az útra

Mint az előző esztendőben, idén is minden kertvárosi görögkatolikus család ajándékként megkapja templomunk 2015. évi naptárát. Kérjük, fogadják szeretettel! Templomunk képei kísérik életüket az esztendő folyamán!

NEM TUDTAM REPÜLNI...

Egy óvodás kislány angyal-szerepet kapott a karácsonyi pásztorjátékban. Rövid verset, éneket kellett megtanulnia. Ez nehézség nélkül sikerült; úgy tűnt, minden rendben lesz. Szenteste azonban a kislány leblokkolt, meg sem tudott szólalni. Csak állt bénultan, és potyogtak a könnyei.

Az édesapja vigasztalta, és tapintatosan megkérdezte tőle:

– Kislányom, mi történt? Mi baj volt? Hiszen otthon többször is elmondtad a verset, elénekelted a dalocskát. Tudtad!

A kislány szívgöva válaszolt.

– Igen, apa! A verset, az éneket tudtam. De nem tudtam repülni!

Az édesapa letörölte kislánya könnyeit, és vigasztként ennyit mondott:

– A legfontosabb, hogy ott volt a kezdedben a csillag. Te mutattad az utat a többieknek Betlehem felé.

A bájos történet túlmutat önmagán; megfelelő figyelemmel az óév hálaadásának, az új esztendő indulásának alap gondolatait adhatja számunkra.

Az új esztendő elején évről évre kiosztatnak a szerepek. Minden évre megkapjuk a feladatokat, a tennivalókat, jelképesen a verseket, énekeket.

A „versek” a kötelező teendők, a napi feladatok. Az iskolában nem mindig tanultuk szívesen a memoriterekét, sokszor csak felmondtuk, elskandáltuk a verset, nem mindig sikerült annak lényegi mondandójáig eljutnunk. De mily nagyszerű öröm, ha egy-egy versben, kötelező olvasmányban a gazdag tartalmat is magunkévá tudtuk tenni! – Tesszük a napi feladatainkat, végezzük a „kötelezőt”. Érték az akkor is, ha „csupán” felmondjuk, ha szűrken elskandáljuk – de mily nagyszerű öröm, ha a „versben”, azaz a hétköznapi feladataiban a roboton túl meglátjuk állapotbeli kötelességeink teljesítésének szépségét, értékét, ha boldogít minket a jól végzett munka!

Az ének emelkedettebb önmagunkról szól. Mintha a két művészeti ág – az irodalom és a zene – kétszeres erőt, kétszeres szépséget rejtene. Az „ének” mindennapjaink kontextusában a szeretetben önmagunk fölé emelkedés örömét, az empátia készségét és megvalósulását rejti.

„Megmondom a titkát, édesem, a dalnak:

Önmagát hallgatja, aki dalra hallgat.

Mindenik embernek a lelkében dal van,

és a saját lelkét hallja minden dalban.

És akinek szép a lelkében az ének,

az hallja a mások énekét is szépnek.” (Babits)

A kislány csak állt némán, és könnyezett. Olykor nekünk is kicsordulnak és végigfolynak a könnyek az arcunkon, a szívünkön. Talán nem is olyan nagy baj. Érték, drágagyöngy lehet Isten előtt a könnyünk, ha az fáj, hogy nem elég szép a „versünk”, hogy nem elég tiszta az „énekünk”, hogy nem elég fényes a „csillagunk” – de leginkább: ha az fáj, hogy nem tudunk repülni.

Mert mégiscsak arra vágyunk. Jelent vigaszt, nem is akármilyet, ha a csillagot fel tudjuk mutatni. Ha segít másnak a magunk pislákoló mécsbele, szentjánosbogárnyi fénye. De mindaz a szépség, mindaz a boldogság, amit a „vers” jó szívvel elskandált kötelességében, az „ének” meg-megcsillanó harmóniájában, a „csillag” utat mutató fényében felfedezünk, csak még fájóbbá teszi a felismerést: hogy nem tudunk repülni.

Nem tudunk repülni? Ha a mitológiai Ikaroszt akarjuk utánozni, megbukunk. Ha a mesebeli Münchaussennel akarjuk felemelni önmagunkat, nincs esélyünk. Az egyetlen esély, ha tudjuk: minden kegyelem.

„Először sírsz. Azután átkozódsz. Aztán imádkozol.

Aztán megfeszíted körömszakadtig maradék-erőd.

Akarsz, egetostromló akarattal – S a lehetetlenség konok falán

Zúzod véresre koponyád. Azután elalélsz.

S ha újra eszmélsz, mindent újra kezdesz.

Utoljára is tompa kábulattal, szótalannul, gondolattalannul

Mondod magadnak: mindegy, mindhiába:

A bűn, a betegség, a nyomorúság, a mindennapi szörnyű szürkeség

Tömlöcéből nincsen, nincsen menekvés!

S akkor – magától – megnyílik az ég, mely nem tárult ki átokra, imára,

Erő, akarat, kétségbeesés, bűnbánat hasztalannul ostromolták.

Akkor megnyílik magától az ég, s egy pici csillag sétál szembe veled,

S olyan közel jön, szépen mosolyogva, hogy azt hiszed: tenyeredbe hull.

Akkor – magától – szűnik a vihar,

Akkor – magától – minden elcsitul,

Akkor – magától – éled a remény.

Álomfáidnak minden aranyágán

Csak úgy magától – friss gyümölcs terem.

Ez a *magától*: ez a *Kegyelem*.”

(Reményik Sándor: *Kegyelem*)

A kegyelem – bocsánat a kifejezésért – „repülő szőnyege” nem folytonos szálldogálás, hanem Pilinszky János *Egyenes labirintusának* megsejtése:

„Milyen lesz az a visszaröpülés, amiről csak hasonlatok beszélnek, olyanfélék, hogy oltár, szentély, kézfogás, visszatérés, ölelés, fűben, fák alatt megterített asztal, hol nincs első és nincs utolsó vendég, végül is milyen lesz, milyen lesz e nyitott szárnyú emelkedő zuhanás, visszahullás a fókusz lángoló közös fészkebe? - nem tudom, és mégis, hogyha valamit tudok, hát ezt tudom, e forró folyosót, e nyílegyenes labirintust, melyben mind tömöttebb és mind tömöttebb és egyre szabadabb a tény, hogy röpülünk.”

Köszönet, Urunk, a 2014-es „versekért”, az „énekekért”, a „csillagokért”. Köszönet az angyal-szerepben elnémuló – mert repülni akaró – óvodás kislányért. De leginkább: köszönet a kegyelemért, köszönet repülésért. Eből adj többet jövőre... Kérjük a felismerést, a vágyat, a szárnyat, a szívet.